

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a noua)

23 noiembrie 2015 *

„Acțiune în anulare — Funcționarea piețelor financiare — Regulamentul (UE) nr. 537/2014 —
Act legislativ — Lipsa afectării individuale — Inadmisibilitate”

În cauza T-640/14,

Carsten René Beul, cu domiciliul în Neuwied (Germania), reprezentat inițial de K.-G. Stümper și
ulterior de H.-M. Pott și de T. Eckhold, avocați,

reclamant,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de P. Schonard și de D. Warin, în calitate de agenți,

și a

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de R. Wiemann și de N. Rouam, în calitate de agenți,

pârâte,

având ca obiect o cerere de anulare a Regulamentului (UE) nr. 537/2014 al Parlamentului European și
al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind cerințe specifice referitoare la auditul statutar al entităților de
interes public și de abrogare a Deciziei 2005/909/CE a Comisiei (JO L 158, p. 77),

TRIBUNALUL (Camera a noua),

compus din domnii G. Berardis, președinte, O. Czúcz (raportor) și A. Popescu, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

dă prezenta

* Limba de procedură: germana.

Ordonanță

Situația de fapt, procedura și concluziile părților

- 1 Reclamantul, domnul Carsten René Beul, este un expert contabil autorizat în temeiul Wirtschaftsprüferordnung, Legea germană privind experții contabili (Gesetz über eine Berufsordnung der Wirtschaftsprüfer). Astfel, potrivit reglementării germane, este autorizat să realizeze auditul statutar al întreprinderilor, inclusiv al întreprinderilor de interes public.
- 2 La 16 aprilie 2014, Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene au adoptat Regulamentul (UE) nr. 537/2014 privind cerințe specifice referitoare la auditul statutar al entităților de interes public și de abrogare a Deciziei 2005/909/CE a Comisiei (JO L 158, p. 77, denumit în continuare „regulamentul atacat”).
- 3 Potrivit articolului 1 din regulamentul atacat, care definește obiectul regulamentului menționat, acesta din urmă stabilește cerințele pentru desfășurarea auditului statutar al situațiilor financiare anuale și consolidate ale entităților de interes public, normele privind organizarea și selecția auditorilor statutari și a firmelor de audit aplicate de entitățile de interes public pentru a promova independența acestora și pentru a evita conflictele de interese, precum și normele privind supravegherea respectării acestor cerințe de către auditorii statutari și firmele de audit.
- 4 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 20 august 2014, reclamantul a introdus prezenta acțiune.
- 5 Prin înscrisuri separate, depuse la grefa Tribunalului la 27 și, respectiv, la 28 noiembrie 2014, Parlamentul și Consiliul au ridicat excepții de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 2 mai 1991. Reclamantul a depus observații cu privire la aceste excepții la 12 ianuarie 2015.
- 6 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 18 decembrie 2014, Comisia Europeană a formulat o cerere de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor Parlamentului și ale Consiliului.
- 7 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 22 decembrie 2014, Parlamentul a menționat că nu se opunea cererii de intervenție formulate de Comisie. Reclamantul și Consiliul nu au prezentat observații cu privire la cererea menționată.
- 8 Reclamantul solicită Tribunalului anularea regulamentului atacat.
- 9 Parlamentul solicită Tribunalului:
  - respingerea acțiunii ca inadmisibilă;
  - în subsidiar, în ipoteza în care ar respinge excepția sau ar decide să unească excepția privind admisibilitatea cu fondul, acordarea unui nou termen pentru a-și prezenta observațiile, inclusiv cu privire la chestiunea temeiniciei;
  - obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.
- 10 Consiliul solicită Tribunalului:
  - respingerea acțiunii ca inadmisibilă;
  - obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

- 11 În temeiul articolului 130 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, la cererea pârâtului, Tribunalul poate să se pronunțe asupra inadmisibilității sau a necompetenței fără a intra în dezbateră fondului. Tribunalul consideră că, în speță, înscrisurile depuse la dosar sunt suficient de lămuritoare și decide că nu este necesară continuarea procedurii.
- 12 În speță, Parlamentul European și Consiliul susțin că regulamentul atacat este un act legislativ și că, în consecință, nu constituie un act normativ în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE. În plus, consideră că regulamentul nu îl privește nici direct, nici individual pe reclamant. Astfel, acțiunea nu poate fi admisibilă în temeiul articolului 263 TFUE.
- 13 Reclamantul consideră că regulamentul atacat îl privește direct și individual, din moment ce acesta ar opera o modificare în structura organismului competent cu supravegherea activității sale profesionale.
- 14 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, potrivit articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, „[o]rice persoană fizică sau juridică poate formula, în condițiile prevăzute la primul și al doilea paragraf, o acțiune împotriva actelor al căror destinatar este sau care o privesc direct și individual, precum și împotriva actelor normative care o privesc direct și care nu presupun măsuri de executare”.
- 15 Trebuie subliniat că reclamantul nu este destinatarul regulamentului atacat. În consecință, acesta nu dispune de un drept la o cale de atac în temeiul primei ipoteze prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE.
- 16 În plus, din preambulul regulamentului atacat reiese că acesta are ca temei juridic articolul 114 TFUE, referitor la apropierea legislațiilor, și că a fost adoptat în comun de către Parlamentul European și de Consiliu în conformitate cu procedura legislativă ordinară.
- 17 În această privință, reiese de la articolul 289 alineatele (1) și (3) TFUE că actele juridice adoptate în conformitate cu procedura definită la articolul 294 TFUE, denumită „procedura legislativă ordinară”, constituie acte legislative.
- 18 În consecință, regulamentul atacat este un act legislativ.
- 19 Or, potrivit jurisprudenței, noțiunea „act normativ” în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE nu include actele legislative [Hotărârea din 3 octombrie 2013, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul European și Consiliul, C-583/11 P, Rep., EU:C:2013:625, punctul 61, și Hotărârea din 25 octombrie 2011, Microban International și Microban (Europe)/Comisia, T-262/10, Rep., EU:T:2011:623, punctul 21].
- 20 În consecință, reclamantul nu dispune de un drept la o cale de atac nici în temeiul celei de a treia ipoteze prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE.
- 21 Astfel, prezenta acțiune nu este admisibilă decât în măsura în care regulamentul atacat îl privește direct și individual pe reclamant în temeiul celei de a doua ipoteze prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE.
- 22 Tribunalul consideră util să înceapă analiza cu privire la admisibilitatea acțiunii prin analiza aspectului afectării individuale a reclamantului.

Cu privire la afectarea individuală a reclamantului de regulamentul atacat

- 23 Trebuie amintit că regulamentul atacat conține norme prin care se urmărește asigurarea independenței autorităților competente în materie de supraveghere a activităților auditorilor statutari și ale societăților de audit care efectuează auditul statutar al entităților de interes public. Articolul 21 din regulamentul menționat prevede următoarele:

„Autoritățile competente sunt independente de auditorii statutari și de firmele de audit.

[...]

O persoană nu poate face parte din organismul de conducere sau nu poate fi responsabilă de procesul decizional al acestor autorități dacă, în cursul implicării sale sau în cursul ultimilor trei ani, persoana respectivă:

- (a) a desfășurat audituri statutare;
- (b) a deținut drepturi de vot într-o firmă de audit;
- (c) a fost membru în organismul administrativ, de conducere sau de supraveghere al unei firme de audit;
- (d) a fost partener, angajat sau a fost contractat în alt mod de o firmă de audit.

[...]”

- 24 În excepțiile lor de inadmisibilitate, Parlamentul și Consiliul susțin că regulamentul atacat nu îl privește individual pe reclamant. Acestea consideră că reclamantul nu face parte dintr-un cerc restrâns de operatori și că nu evocă nicio circumstanță specială care l-ar putea individualiza în raport cu normele evidențiate de jurisprudență.
- 25 Reclamantul susține că regulamentul atacat îl privește individual și că adoptarea acestuia îl afectează în considerarea schimbării organismului competent pentru a supraveghea activitatea sa profesională.
- 26 Din articolul 21 din regulamentul atacat reclamantul deduce că acesta provoacă o schimbare în situația sa juridică. Astfel, în opinia reclamantului, înainte de intrarea în vigoare a regulamentul atacat, organismul competent pentru a supraveghea și pentru a controla activitatea sa, inclusiv cea referitoare la certificarea conturilor aparținând întreprinderilor de interes public, era Wirtschaftsprüferkammer (Camera Experților Contabili, denumită în continuare „WPK”). Or, potrivit reclamantului, WPK se organiza în mod autonom și era alcătuită din membri aleși în mod democratic din rândurile profesiei de expert contabil.
- 27 În schimb, articolul 21 din regulamentul atacat ar prevedea în mod expres că membrii profesiei de expert contabil nu pot exercita nicio altă funcție în cadrul supravegherii auditului statutar al întreprinderilor de interes public.
- 28 Astfel, potrivit reclamantului, provocând în mod necesar o schimbare în alcătuirea autorității competente în materie de supraveghere a activității de audit statutar al entităților de interes public, regulamentul atacat operează o modificare a cadrului juridic în care el își exercită activitatea respectivă. Această schimbare ar constitui o încălcare a dreptului său fundamental referitor la viața profesională, consacrat la articolul 15 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, din moment ce afectează autonomia regimului de supraveghere profesională.

- 29 Reclamantul adaugă că, pentru a-și exercita activitatea, trebuie să solicite misiunea de audit fiecărui organ competent din cadrul societăților și al altor întreprinderi care urmează să fie auditate. Ținând seama de regulamentul atacat, organele menționate nu îi pot încredința o misiune decât dacă el face dovada că este supus supravegherii din partea autorității competente, a cărei alcătuire va fi modificată în urma intrării în vigoare a regulamentului atacat. Astfel, regulamentul atacat l-ar obliga să se supună supravegherii noii autorități competente. În cazul în care, după constituirea acestei noi autorități, reclamantul se confruntă în exercițiul profesiei sale cu întrebări privind auditul întreprinderilor de interes public, ar trebui să se adreseze acestei noi autorități, iar WPK nu ar fi în măsură să îi dea niciun răspuns. Numai noua autoritate ar fi competentă pentru supravegherea generală, reprimarea încălcărilor și consilierea oficială a membrilor profesiei de expert contabil.
- 30 Mai concret, reclamantul apreciază că regulamentul atacat îl privește individual în măsura în care dreptul său de a-și exercita activitatea profesională sub supravegherea unui organism autonom din punct de vedere administrativ este eliminat. În această privință, face trimitere la Hotărârea din 18 mai 1994, Codorniu/Consiliul (C-309/89, Rec., EU:C:1994:197, punctele 21 și 22), și deduce din aceasta că, în ceea ce privește afectarea individuală, este suficient ca actul atacat să aducă atingere unui statut consacrat de care beneficiază partea care urmărește anularea acestui act.
- 31 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că o persoană fizică sau juridică este vizată individual de un act al cărui destinatar nu este numai dacă actul respectiv o afectează în considerarea anumitor calități care îi sunt specifice sau a unei situații de fapt care o caracterizează în raport cu orice altă persoană și, ca urmare a acestui fapt, o individualizează într-un mod analog celui al destinatarului unei decizii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., EU:C:1963:17, p. 197, 223, și Hotărârea din 25 iulie 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, C-50/00 P, Rec., EU:C:2002:462, punctul 36).
- 32 Potrivit jurisprudenței, un act are o aplicabilitate generală dacă se aplică unor situații determinate în mod obiectiv și dacă produce efecte juridice în privința unei categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract (Ordonanța din 6 septembrie 2011, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul European și Consiliul, T-18/10, Rep., EU:T:2011:419, punctul 63).
- 33 Această situație se regăsește în speță. Astfel, potrivit articolului 288 al doilea paragraf TFUE, regulamentul are aplicabilitate generală. Acesta este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în fiecare stat membru.
- 34 În ceea ce privește criteriile consacrate prin jurisprudența citată la punctul 32 de mai sus, trebuie constatat că regulamentul atacat stabilește cerințele specifice cu privire la auditul statutar al entităților de interes public, cu caracter general, în scopul de a asigura apropierea legislațiilor și a practicilor administrative ale statelor membre în acest domeniu. Aceeași situație se regăsește în ceea ce privește articolul 21 din regulamentul menționat, criticat de reclamant, care stabilește condițiile prin care se urmărește asigurarea independenței autorităților competente pentru supravegherea activităților auditorilor statutari în ceea ce privește auditul statutar al entităților de interes public. Ansamblul normelor conținute în regulamentul atacat se aplică direct în toate statele membre.
- 35 În plus, situațiile și persoanele cărora li se aplică regulamentul atacat sunt determinate în mod obiectiv, din moment ce la articolul 2 din regulamentul atacat se precizează că acesta vizează pe de o parte auditorii statutari și firmele de audit care efectuează audituri statutare la entități de interes public și, pe de altă parte, entitățile de interes public. Aceeași situație se regăsește în cazul articolului 21, care stabilește cerințele referitoare la alcătuirea autorităților de supraveghere, cerințe care trebuie respectate de statele membre atunci când se constituie astfel de autorități.
- 36 Reiese din cele de mai sus că de asemenea categoriile de persoane cărora li se aplică regulamentul atacat sunt avute în vedere în mod general și abstract.

- 37 În consecință, regulamentul atacat, în special articolul 21, este de aplicabilitate generală.
- 38 Cu toate acestea, trebuie amintit că faptul că o dispoziție are, prin natura și prin domeniul său de aplicare, caracter general, prin aceea că se aplică tuturor operatorilor economici interesați nu exclude ca aceasta să îi poată viza individual pe unii dintre acești operatori (Hotărârea din 22 iunie 2006, Belgia și Forum 187/Comisia, C-182/03 și C-217/03, Rec., EU:C:2006:416, punctul 58, și Hotărârea din 23 aprilie 2009, Sahlstedt și alții/Comisia, C-362/06 P, Rep., EU:C:2009:243, punctul 29).
- 39 În primul rând, în această privință, trebuie amintit că faptul că actul atacat se aplică unor situații determinate în mod obiectiv de propriile dispoziții și produce efecte juridice în privința unor categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract demonstrează lipsa afectării individuale (Hotărârea Sahlstedt și alții/Comisia, punctul 38 de mai sus, EU:C:2009:243, punctul 31; a se vedea în acest sens Ordonanța Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul European și Consiliul, punctul 32 de mai sus, EU:T:2011:419, punctul 89).
- 40 Or, în speță, reclamantul este vizat de regulamentul atacat numai în calitatea sa de auditor statutar care exercită activitatea de verificare a conturilor aparținând entităților de interes public, o situație care este vizată în mod obiectiv de regulamentul atacat, fără ca legiuitorul să fi ținut seama în vreun mod de situația individuală a membrilor acestei profesii. În plus, cerințele privind alcătuirea organismelor cu atribuții în supravegherea auditorilor statutari care exercită o astfel de activitate sunt formulate la modul general și se aplică fără distincție oricărui agent economic și oricărei autorități care intră în domeniul de aplicare al regulamentului atacat.
- 41 În al doilea rând, potrivit jurisprudenței, atunci când actul atacat afectează un grup de persoane care erau identificate sau identificabile la momentul la care a fost adoptat acest act și în funcție de criterii specifice membrilor acestui grup, acest act poate privi individual respectivele persoane în măsura în care fac parte dintr-un cerc restrâns de operatori economici și situația poate fi aceasta în special atunci când decizia modifică drepturile dobândite de către particular anterior adoptării deciziei (Hotărârea din 27 februarie 2014, Stichting Woonpunt și alții/Comisia, C-132/12 P, Rep., EU:C:2014:100, punctul 59).
- 42 Cu toate acestea, în speță, persoanele afectate de cerințele descrise la articolul 21 din regulamentul atacat nu erau nici identificate, nici identificabile la momentul adoptării regulamentului atacat.
- 43 Astfel, potrivit articolului 44 din regulamentul atacat, acesta este aplicabil din 17 iunie 2016. Astfel, statele membre trebuie, așadar, să reorganizeze eventual autoritățile competente în cauză pentru a îndeplini cerințele descrise la articolul 21 din regulamentul atacat.
- 44 În această privință, însuși reclamantul precizează că, în momentul introducerii acțiunii, WPK încă era competentă să supravegheze auditorii statutari în ceea ce privește verificarea conturilor aparținând entităților de interes public și că această situație va persista până la transferul competenței de supraveghere a WPK către un organism care să îndeplinească criteriile definite la articolul 21 din regulamentul atacat. În consecință, orice auditor statutar german care a început sau va începe activități privind verificarea conturilor aparținând entităților de interes public după adoptarea regulamentului atacat, însă înainte de transferul competenței de supraveghere, se află sau se va afla exact în aceeași situație ca reclamantul: supravegherea activității sale ar trece de la WPK, alcătuită din membri care exercită profesia de expert contabil, la alt organism care îndeplinește cerințele descrise la articolul 21 din regulamentul atacat, cu alte cuvinte un organism care nu poate să includă printre membrii organismului de conducere sau printre colaboratorii responsabili cu procesul decizional în special auditori statutari care exercită sau au exercitat această profesie în cei trei ani precedenți.
- 45 Astfel, un număr necunoscut de agenți economici se poate adăuga la categoria persoanelor din care reclamantul făcea parte la momentul adoptării regulamentului atacat, astfel încât această categorie nu poate fi calificată drept cerc restrâns. Dimpotrivă, este vorba astfel despre un ansamblu nedeterminat

și nedeterminabil de agenți economici, al căror număr poate crește după adoptarea regulamentului atacat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 1984, Intermills/Comisia, 323/82, Rec., EU:C:1984:345, punctul 16, și Ordonanța din 3 aprilie 2014, CFE-CGC France Télécom-Orange/Comisia, T-2/13, EU:T:2014:226, punctul 51).

- 46 Or, agenții economici care fac parte dintr-o asemenea categorie deschisă nu sunt vizați direct de actul în cauză (a se vedea în acest sens Ordonanța CFE-CGC France Télécom-Orange/Comisia, punctul 45 de mai sus, EU:T:2014:226, punctul 52).
- 47 În al treilea rând, trebuie subliniat că reclamantul nu invocă niciun factor recunoscut de jurisprudență care ar fi susceptibil să îl individualizeze. Acesta face referire la un pretins drept câștigat de a fi supravegheat de un organism profesional independent alcătuit din membrii profesiei sale. Chiar presupunând că un astfel de drept există și ar putea fi luat în seamă în vederea aprecierii afectării individuale, trebuie subliniat că orice alt auditor statutar german are un asemenea drept și că acest drept, în ceea ce privește verificarea conturilor aparținând entităților de interes public, va fi eliminat în privința tuturor auditorilor respectivi în mod nediferențiat odată cu transferul competenței în materie de supraveghere către alt organism care îndeplinește criteriile prevăzute la articolul 21 din regulamentul atacat.
- 48 În consecință, contextul factual al prezentei cauze diferă de cel al cauzei în care s-a pronunțat Hotărârea Codorniu/Consiliul, punctul 30 de mai sus (EU:C:1994:197). Astfel, în cauza menționată, reclamanta era individualizată prin faptul că era titulara mărcii „Grand Crémant de Codorniu”, iar regulamentul în cauză o împiedica să o utilizeze, având în vedere că dreptul de a utiliza mențiunea „crémant” era rezervat numai pentru producătorii francezi și luxemburghezi. Curtea a subliniat că această împrejurare ar individualiza reclamanta în raport cu orice alt agent (Hotărârea Codorniu/Consiliul, punctul 30 de mai sus, EU:C:1994:197, punctele 21 și 22). Or, în speță, nu este vorba despre utilizarea unei mărci, în mod necesar individuală prin natura sa, ci despre un pretins drept de a fi supravegheat de un organism profesional alcătuit din membri care exercită profesia de expert contabil. Un asemenea drept, presupunând că este dovedit, nu îl individualizează nicidecum pe reclamant în raport cu ansamblul nedeterminat și nedeterminabil al agenților care exercită profesia respectivă care verifică conturile aparținând entităților de interes public.
- 49 Având în vedere aceste considerații, este necesar să se concluzioneze că nici regulamentul atacat în general, nici articolul 21 din regulamentul menționat, pe care reclamantul le critică în cererea sa introductivă, nu îl privesc individual pe reclamant.
- 50 În consecință, întrucât criteriile afectării directe și individuale sunt criterii cumulative ale admisibilității atunci când aceasta este examinată în ceea ce privește cea de a doua ipoteză prevăzută la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, examinarea afectării directe a reclamantului de către regulamentul atacat este inutilă.
- 51 Din ansamblul considerațiilor precedente rezultă că reclamantul nu are calitate procesuală activă în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.

Cu privire la dreptul reclamantului la o cale de atac efectivă

- 52 Reclamantul invocă articolul 19 TUE, precum și articolul 47 primul paragraf din Carta drepturilor fundamentale și deduce din acestea că, în raport cu aceste dispoziții, dreptul său la o cale de atac efectivă implică admisibilitatea prezentei acțiuni.

- 53 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că controlul jurisdicțional al respectării ordinii juridice a Uniunii este asigurat, astfel cum rezultă din cuprinsul articolului 19 alineatul (1) TUE, de Curte și de instanțele statelor membre (Hotărârea Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul European și Consiliul, punctul 19 de mai sus, EU:C:2013:625, punctul 90).
- 54 Potrivit jurisprudenței, Tratatul FUE a instituit, prin articolele 263 și 277, pe de o parte, și prin articolul 267, pe de altă parte, un sistem complet de căi de atac și de proceduri menite să asigure controlul legalității actelor Uniunii, încredințându-l instanței Uniunii (Hotărârea Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, punctul 31 de mai sus, EU:C:2002:462, punctul 40, și Hotărârea Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul European și Consiliul, punctul 19 de mai sus, EU:C:2013:625, punctul 92).
- 55 Astfel, persoanele fizice sau juridice care nu pot, din cauza condițiilor de admisibilitate prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, să atace direct actele Uniunii cu aplicabilitate generală sunt protejate împotriva aplicării în privința lor a unor asemenea acte. Atunci când punerea în aplicare a actelor menționate revine instituțiilor Uniunii, aceste persoane pot să introducă o acțiune directă la instanța Uniunii împotriva actelor de punere în aplicare în condițiile prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE și să invoce, în temeiul articolului 277 TFUE, în susținerea acestei acțiuni, nelegalitatea actului general în cauză. Atunci când această punere în aplicare revine statelor membre, persoanele menționate pot să invoce nevaliditatea actului în cauză al Uniunii la instanțele naționale și să le determine pe acestea să sesizeze Curtea, în temeiul articolului 267 TFUE, pe calea întrebărilor preliminare (Hotărârea Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul European și Consiliul, punctul 19 de mai sus, EU:C:2013:625, punctul 93).
- 56 În acest sens, trebuie precizat că justițiabilii au, în cadrul unei proceduri naționale, dreptul de a contesta în justiție legalitatea oricărei decizii sau a oricărui act național referitor la aplicarea în privința lor a unui act cu aplicabilitate generală al Uniunii invocând nevaliditatea actului respectiv (Hotărârea Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul European și Consiliul, punctul 19 de mai sus, EU:C:2013:625, punctul 94).
- 57 În consecință, trimiterea preliminară în aprecierea validității constituie, la fel ca acțiunea în anulare, o modalitate de control al legalității actelor Uniunii (Hotărârea Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul European și Consiliul, punctul 19 de mai sus, EU:C:2013:625, punctul 95).
- 58 În schimb, în ceea ce privește protecția conferită prin articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale, trebuie arătat că acest articol nu are ca obiect modificarea sistemului de control jurisdicțional prevăzut de tratate și în special a normelor referitoare la admisibilitatea acțiunilor introduse direct în fața instanței Uniunii (Hotărârea Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul European și Consiliul, punctul 19 de mai sus, EU:C:2013:625, punctul 97).
- 59 În consecință, reclamantul nu poate susține în mod valabil că prezenta acțiune în anulare ar trebui să fie admisibilă în temeiul articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale, deși nu are calitate procesuală activă în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.
- 60 În consecință, este necesar să se respingă prezentul motiv.
- 61 În lumina tuturor considerațiilor precedente, excepția de inadmisibilitate invocată de Parlament și de Consiliu trebuie admisă și, prin urmare, acțiunea trebuie respinsă ca inadmisibilă.
- 62 Rezultă de asemenea că nu este necesară pronunțarea cu privire la cererea de intervenție formulată de Comisie.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 63 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 64 Întrucât reclamantul a căzut în pretenții cu privire la acțiunea formulată, se impune obligarea acestuia la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Parlament și de Consiliu, conform concluziilor acestora din urmă.
- 65 Pe de altă parte, în aplicarea articolului 144 alineatul (10) din Regulamentul de procedură, Comisia și Parlamentul suportă propriile cheltuieli de judecată aferente cererii de intervenție. Astfel cum reiese din cuprinsul punctului 7 de mai sus, reclamantul și Consiliul nu au efectuat cheltuieli de judecată în această privință.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a noua)

dispune:

- 1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă.**
- 2) Nu este necesar să se pronunțe asupra cererii de intervenție formulate de Comisia Europeană.**
- 3) Domnul Carsten René Beul suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Parlamentul European și de Consiliul Uniunii Europene.**
- 4) Comisia și Parlamentul suportă propriile cheltuieli de judecată aferente cererii de intervenție.**

Pronunțată la Luxemburg, la 23 noiembrie 2015.

Grefier
E. Coulon

Președinte
G. Berardis